

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA
IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI**
(a Lăsatului sec de brânză)

SF. 42 DE MUCENICI
DIN AMOREEA;
AFLAREA SFINTEI CRUCI

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

Astăzi ne aflăm în Duminica izgonirii lui Adam din Rai, pe a patra treaptă a Triodului, zi în care intrăm în Sfântul și Marele Post al Paștilor. Această Duminică, cu adânci semnificații teologice, are darul de a ne ajuta să recapitulăm succint istoria căderii lui Adam, precum și motivele pentru care Adam a pierdut Raiul. Perioada Triodului, în care ne găsim, evidențiază oficiul arhieresc al Mântuitorului Hristos sau activitatea Sa de Mare Preot, împlinită mai ales prin Jertfă, adică prin Patimile și moartea Sa pe Cruce. Am făcut această referire pentru a reuși să reconstituim cu exactitate timpul liturgic în care ne găsim, amintindu-ne, deci, că Triodul recapitulează slujirea arhierescă a Domnului, pentru ridicarea omului căzut și izgonit, pentru a-i oferi șansa redobândirii Raiului pierdut. Iar Duminica de azi poate fi asemuită cu ziua căderii strămoșului nostru, de mâine începând conștientizarea și retrăirea dramei omului căzut, dar și folosirea mijloacelor duhovnicești pentru ridicare. De mare ajutor în această orientare duhovnicească sunt și slujbele din Postul Mare, între care și Deniile cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul, Pavcernița și celelalte slujbe cu un pronunțat caracter penitențial, în care ni se descrie psihologia căderii, dar și căile de revenire la statura creștinului înduhovnicit.

Căderea omului din starea paradisiacă a adus cu sine un șir nesfârșit de suferințe. Prima dată în istoria lumii omul a cunoscut că este gol, a cunoscut lipsa, teama, rușinea și, ca să se hrănească și să trăiască, a cunoscut greutatea muncii, a început să lupte și să muncească din greu. Apoi omul s-a depărtat de Dumnezeu și a cunoscut păcatul uciderii, a vărsării sângelui nevinovat și au apărut războaiele lumii prezente și în momentul de față. Căderea omului a însemnat pervertirea chipului lui Dumnezeu în om, adică sufletul, dar a însemnat și pervertirea creației. Deoarece, prin căderea lui Adam a avut loc căderea întregii creații. Iar dacă privim realitatea vieții, observăm că tot ceea ce înseamnă faptură care se mișcă, se află în dureri, în dureri se naște, în dureri adesea trăiește și

în dureri părăsește această lume.

Pentru a opri cursul acestei suferințe a venit Hristos. Dacă vechiul și primul Adam nu a ascultat de Dumnezeu, Mântuitorul Hristos, Cel de-al doilea Adam, a ascultat de Dumnezeu-Tatăl și a părăsit slava cerească făcându-se Om, ca pe oameni să-i readucă la starea adamică, la starea de lumină și har de dinainte de cădere. El a venit și ne-a lăsat Evanghelia Sa, cu un mesaj precis al mântuirii, eliberării și transfigurării, mesaj care nu forțează sau impune, ci invită și cheamă pe om la viață veșnică.

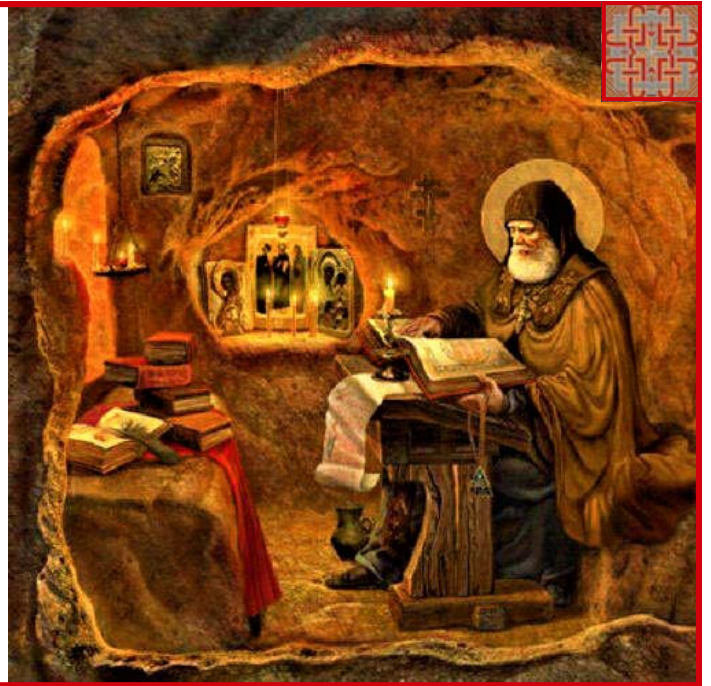
Astăzi s-a citit un fragment din Predica de pe Munte prin care Domnul i-a învățat pe oameni cum să postească, cum să se roage, în contrast cu practicile cărturarilor și fariseilor formalști, tocmai cu scopul de a ne face să înțelegem importanța acestor

învățături pentru viața noastră duhovnicească, mai ales de astăzi înainte, în Postul Mare al Paștilor. El accentuează foarte mult un lucru de care trebuie să ținem seama la început de nevoie, și anume iertarea. Deci, primul lucru pe care trebuie să-l săvârșim la intrare în Post este iertarea tuturor celor care ne-au greșit. Numai astfel putem înțelege sensul postului ca schimbare a vieții, ca o înnoire, ca o treaptă care ne înalță spre Dumnezeu în rugăciune. De aceea, această Duminică se mai numește și Duminica iertării, căci nu cei care fac minuni sunt sfinți, ci aceia care își văd propriile păcate. Așa și noi, prin post, iertare și pocăință să ne sfințim viața în vederea redobândirii stării adamice și a mântuirii sufletelor noastre. ❀

Părintele Adrian Chiriță

„UȘILE POCĂINȚEI DESCHIDE-MI MIE, DĂTĂTORULE DE VIAȚĂ, CĂ MÂNECĂ DUHUL MEU LA BISERICA TA CEA SFÂNTĂ”

Intrăm în perioada Postului Mare, perioadă de urcuș duhovnicesc, la sfârșitul căreia ne așteaptă întâlnirea cu Hristos cel Înviat. Este o perioadă dedicată mai mult ca oricând pregătirii noastre sufletești și trupești pentru a întâmpina așa cum se cuvine, cu inima curată, Învierea Domnului – garanția vieții noastre veșnice. Încă de acum trei săptămâni la strana bisericii răsună cântarea „Ușile pocăinței”, care nu este altceva decât un îndemn la pocăință.

Ce sunt aceste uși și de ce sunt ele închise? Sunt ușile prin care putem pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu dar pe care noi înșine le-am închis cu păcatele noastre. Slăbănogiți de păcate, singuri, nu le putem deschide și atunci avem nevoie de ajutorul lui Hristos, „Dătătorul de viață”, după cum spune și cântarea: „Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață”. Altfel spus: „Doamne ajută-mă să mă pocăiesc!”

Pocăința la care suntem chemați nu este altceva decât conștientizarea stării de păcătoșenie, de slăbănogire sau chiar moarte duhovnicească, în care ne găsim, și dorința fierbinte de schimbare. Dar „fără de Mine nu puteți face nimic”, ne spune Hristos. Asta înseamnă că atât conștientizarea stării de păcătoșenie, cât și puterea de a ieși din ea și de a nu mai săvârși păcatul, se realizează doar cu ajutorul lui Hristos.

Aflat în moarte duhovnicească omul nu mai simte păcatul. De aceea simțirea lui este un dar al lui Dumnezeu pe care trebuie să-l cerem prin rugăciune. Asta aflăm și din rugăciunea Sfântului Efreem Sirul, pe care o auzim cu precădere tot în această perioadă: „Așa Doamne, dăruiește-mi să-mi văd păcatele mele”.

Parafrazându-l pe Sfântul Teofan Zăvorâtul, atâta vreme cât în cămară nu pătrunde lumina și nu poți vedea praful din ea, tot așa și în cămara sufletului nu poți observa praful păcatelor decât atunci când în ea pătrunde lumina harului divin. Deci abia când ne aflăm în starea de pocăință, sub incidența harului, conștientizăm dimensiunea păcatului și nădăjduim la schimbare, știind marea milostivire și iubire de oameni a lui Dumnezeu.

În Pateric citim la Sfântul Marcu Ascetul: „Nimeni nu-i mai bun și mai milostiv ca Dumnezeu...însă El nu va ierta pe nimeni fără pocăință”. Deci nu vom fi pedepsiți

pentru păcatele săvârșite, ci pentru că nu ne-am pocăit pentru ele. Rezultă deci că singura cale care duce la viața veșnică este pocăința. Dumnezeu nu primește în Împărăția Lui nepocăiții.

Și cântarea continuă: „Că mânecă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă”. Ceea ce înseamnă că pocăința se realizează deplin doar în Biserica cea Sfântă, prin harul Sfințelor Taine, acolo unde primim vindecare de boli sufletești și trupești și unde ne sfințim viața.

Pocăința este lepădarea păcatului și punerea unui început bun, este schimbarea vieții noastre și o recentrare a vieții în Hristos. Dar pocăința nu este o stare care se sfârșește la un moment dat, cum ar fi la sfârșitul acestui Post Mare, ci este o stare permanentă, care trebuie să ne însoțească până la sfârșitul vieții. Ea este taina împăcării cu Dumnezeu și cu semenii, care aduce în sufletul nostru armonia ce vine doar de la Dumnezeu în Biserica Sa cea sfântă. ❖

Magdalena Pencea, teolog

Slujbe în Postul Sfințelor Paști

Astăzi ne cerem iertare unii de la alții, punem smerenia și dragostea la temelie Sfântului Post și intrăm în acea perioadă a anului liturgic care este cea mai frumoasă, mai bogată și mai plină de făgăduința mântuirii: perioada pregătitoare pentru primirea Darului Învierii, în care avem slujbe, cântări, rânduieli deosebite, dar mai ales post, înfrânare și rugăciune.

❖ Prima slujbă a Postului este Vecernia Iertării din după-amiaza Duminicii lăsatului sec de brânză. La sfârșitul acestei slujbe ne cerem toți, preoți și credincioși, iertare unii de la alții, pentru a începe postul cu sufletul curat și în pace. Tot acum se schimbă veșmintele și acoperămintele, din culori luminoase în culori de doliu (de regulă negre, dar și mov). Pentru prima oară în acest post se citește rugăciunea Sfântului Efreem Sirul, însoțită de metanii.

❖ În acest Post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe: de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturgia Darurilor mai înainte sfințite; sâmbăta, Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur; în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturgia Sfântului Vasile cel Mare; în duminica Floriilor - Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur.

❖ Zile aliturgice (în care nu se săvârșește

Sfânta Liturghie) sunt: luni și marți la începutul Postului Mare și Vinerea mare. Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, pusă sub numele Sfântului Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfințele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise. Ea îmbină vecernia cu unele elemente ale Sfinței Liturghii.

❖ De luni până joi, în prima săptămână, la Slujba Pavcerniței se citește Canonul cel Mare, al Sfântului Andrei Criteanul. În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: miercuri, în săptămâna a cincea, Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul integral, iar vineri, Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor, până vineri seara, inclusiv; cele mai importante fiind cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și respectiv Denia mare (Cântarea Prohodului). În acest Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările devin mai sobre și mai triste. ❖

POSTUL MARE, DRUMUL DE LA MOARTE SPRE VIAȚĂ

Postul Paștilor este o călătorie duhovnicească a cărei destinație este Învierea. Legătura dintre post și Înviere descoperă esențialul despre credința și viața noastră creștină. Școală a pocăinței la care orice creștin se cuvine să participe în fiecare an, pentru a-și adânci credința, Postul Mare are în vedere în primul rând reevaluarea și schimbarea vieții. De fapt aceasta înseamnă și Învierea, Paștele, trecerea omului de la moarte la viață. Pelerinajul timp de patruzeci de zile la izvoarele adevărate ale viețuirii celei drepte, ortodoxe este esențial în urcușul nostru către Dumnezeu. Căci prin post toți oamenii sunt chemați în camera de nuntă a vieții.

Postul Mare înseamnă în primul rând schimbarea alimentelor consumate și a cantităților de hrană. Căci fără post, fără o înfrânare trupească, nu putem vorbi de petrecerea creștinească a Postului Paștelui.

Ce mâncăm în acest Post?

În acest post, care este cel mai lung și cel mai aspru post din anul liturgic, nu mâncăm produse de origine animală și în anumite zile nici ulei și vin. Avem însă dezlegări la ulei și vin în fiecare sâmbătă și duminică, iar la pește de Bunavestire și în Duminica Floriilor. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după vecernie sau după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori bucate gătite cu ulei și se poate bea puțin vin.

Prima și ultima săptămână a postului sunt, după pravilă, mai aspre, căci în primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, seara, după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite. Luni, marți, joi - pentru cine poate - nu se mănâncă nimic. Dacă nu, după vecernie putem consuma: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită. Dacă putem totuși, luni nu mâncăm nimic.

Bineînțeles copiii și bolnavii sunt exceptați de la postire, iar postul va fi ținut cu dreaptă socoteală. Dar oricum am ține postul, obligatoriu este sfatul și binecuvântarea părintelui duhovnic. Cu toții însă suntem datori să înmulțim rugăciunea, să participăm la slujbele bisericii, să facem milostenie și să ne îndepărtăm de preocupările lumești. Și

mai ales să ne spovedim și să primim cu sufletul curat Sfânta Împărtășanie.

Postul, criteriul fundamental pentru Ortodoxie

Postul și rugăciunea sunt virtuțile de căpătâi creștinului. Iar aceasta începând de la Apostoli până la cei din zilele noastre. Viețile Sfinților mărturisesc în modul cel mai autentic și mai convingător că toți sfinții, de la primul până la ultimul, au postit. Viețile Sfinților ne arată că postul este o experiență duhovnicească indispensabilă pentru Ortodoxie, care nu poate și nu trebuie să fie reformată. În caz contrar, el nu ar mai fi mântuitor. De altfel Sf. Paisie Aghioritul (†1994) avertiza că „Nu avem dreptul, din cauza slăbiciunilor proprii, să facem un creștinism pe măsura noastră”.

Iar Sf. Cuv. Paisie de la Neamț scria cu privire la aceasta: „Fiecare are propria sa conștiință ca măsură și ghid interior. Nu poate exista o singură regulă și o singură asceză pentru toți, pentru că unii sunt puternici, iar alții sunt slabi, unii sunt precum fierul, iar alții asemenea aramei, alții precum ceara... Un post moderat și rațional, iată fundamentul și cheia tuturor virtuților”.

Să împletim postul cu rugăciunea, pocăința și milostenia

Am așteptat cu mare bucurie acest post. Căci, precum elevii la școală sau soldații pe câmpul de instrucție, și noi avem nevoie în războiul duhovnicesc pe care îl ducem de armele necesare și de îndelunga strădanie pentru a ne pregăti sufleteste și trupește. Dacă nu vom posti de voie, cu bucurie și stăruință, putem să avem surpriza să postim de nevoie. Adică ne vom înfrâna de la mâncare în timpul unei boli sau în vremuri de restriște sau de foamete nu vom mai găsi bucatele cu care suntem obișnuiți.

Începeți postul cu încredere și cu bucurie. Însotțiți postul de multă rugăciune. Și nu uitați să citiți din Sfânta Scriptură și din Sfinții Părinți. Iar dacă veți avea îndrăzneala și dragostea să porniți spre Înviere pe urmele Mântuitorului, nimic nu va fi prea greu, ci veți primi o mângâiere pe care nu ați avut-o niciodată. Spovediți-vă temeinic în acest post și primiți merindea cea pentru suflet, Sfânta Împărtășanie. Iar prin faptele voastre, în care milostenia e la loc de cinste, clădiți-vă temelia mântuirii la care toți nădăjduim.

Post cu dragoste și bucurie! ❀

Sărindarele

În multe din slujbele Bisericii ortodoxe, dar cel mai adesea la Sfânta Liturghie, dăm pomelnice cu numele celor vii și adormiți care sunt pomeniți de către preoți în anumite momente ale slujbei. La început aceste nume se scriau pe un obiect care se plia în două, dând naștere la ceea ce numim diptice, noțiune care apare încă din secolul al IV-lea. La fel dăm și acum „liturghia”, împărțind pomelnicul (coala de hârtie) în două și scriind pe cei vii în stânga, iar pe cei adormiți în dreapta.

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. Cuvântul sărindar vine de la grecescul τα σαρανταρια - ta sarantaria, care înseamnă un grup de 40. Credincioșii

aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari, mai ales al Postului Sfințelor Paști, căci în toate sâmbetele acestuia se pomenesc cei adormiți la Sfânta Liturghie și la Parastas.

Sărindarele sunt însoțite de prinoase (grâu, vin, zahăr, mirodenii și altele) necesare în primul rând pregătirii colivelor, dar și lumânări, untdelemn, tămâie. Dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. Creștinii care aduc un sărindar la biserică trebuie să se roage mai mult în toată această perioadă și să participe la slujbe, în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților, și mai ales în ziua dezlegării sărindarelor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. ❀

SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG, ISIHASTUL VĂZĂTOR AL LUMINII NECREATE

În Patriarhia Română anul 2022 a fost declarat „Anul comemorativ al Sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigore Palama și Paisie de la Neamț” pentru că pe 12 martie se împlinesc 1.000 de ani de la plecarea la Domnul a Sf. Simeon Noul Teolog (și 300 de ani de la nașterea Cuv. Paisie de la Neamț).

Sfântul s-a născut în anul 949 în Galteea (Paflagonia) și a studiat în Constantinopol. Tatăl său l-a pregătit pentru o carieră în avocatură și pentru o scurtă perioadă tânărul a ocupat o poziție înaltă la curtea imperială. La vârsta de 14 ani l-a întâlnit pe renumitul părinte Simeon Piosul la mănăstirea Studion, care avea să i marcheze adânc dezvoltarea spirituală. Tânărul a rămas în lume pentru mai mulți ani, pregătindu-se pentru viața monahală sub ascultarea părintelui, iar când a împlinit 27 de ani a intrat în mănăstire.

Sf. Simeon Piosul i-a recomandat tânărului să citească scrierile Sf. Marcu Ascetul, pe lângă alți scriitori spirituali. El a citit acele cărți cu atenție și pune în practică ceea ce citea. În mod deosebit l-au impresionat trei puncte din cartea Sf. Marcu „Despre legea duhovnicească” (Vol. I din Filocalie): 1) dacă dorești să-ți vindeci sufletul trebuie să-ți ascuți conștiința și să faci ce-ți spune ea; 2) numai prin îndeplinirea poruncilor poți atrage asupra ta harul Sfântului Duh; 3) cel ce se roagă numai trupește fără cunoștința spirituală este ca și orbul care a strigat „Fiul lui David, ai milă de mine” (Luca 18, 38). Când orbul și-a recăpătat vederea, atunci l-a numit pe Hristos Fiul lui Dumnezeu (Ioan 9, 38).

Sf. Simeon s-a rănit cu dragostea pentru frumusețea duhovnicească și a încercat să o dobândească. Pe lângă pravila dată de părintele său, conștiința îi spunea să mai adauge câțiva psalmi și metanii, repetând constant: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”.

În timpul zilei ajuta oamenii nevoiași care locuiau în palatul lui Patricius, iar noaptea rugăciunile lui se prelungeau, prinzându-l miezul nopții la rugăciune. Odată, în timp ce se ruga, o lumină divină, foarte strălucitoare, a coborât asupra lui, inundând camera. N-a văzut decât lumină în jurul său și nu a mai simțit pământul de sub el. I s-a părut că el însuși s-a transformat în lumină. Apoi mintea i-a urcat la ceruri și a văzut o a doua rază, mai strălucitoare ca cea dintâi, iar la capătul ei părea că se află

Sf. Simeon Piosul. La șapte ani după această viziune, Sf. Simeon a intrat în mănăstire, unde a înăsprit postul și privegherea, învățând lepădarea de sine. Vrajmașul mântuirii noastre i-a ridicat pe frații din mănăstire împotriva Sf. Simeon, care era indiferent la laudele sau reproșurile altora. Sfântul este trimis la Măn. Sf. Mamas din Constantinopol, unde va fi tuns în schima mare, înăsprindu-și nevoițele duhovnicești. Prin citirea Sfințelor Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți, precum și prin conversațiile pe care le purta cu sfinți părinți, el a atins un nivel duhovnicesc înalt, îmbogățindu-și cunoștințele cele ziditoare de suflet.

Din anul 980, timp de 25 de ani va fi egumenul Măn. Sf. Mamas, pe care o repară și o restaurează și unde pune ordine în viața călugărilor mănăstirii. Această disciplină monastică strictă nu va fi pe placul fraților. Odată, după Sf. Liturghie, câțiva călugări l-au atacat.

Patriarhul Constantinopolului a vrut să-i scoată din mănăstire și să-i predea autorităților civile, dar Sf. Simeon a cerut ca aceștia să fie tratați cu blândețe și să fie lăsați să trăiască în lume.

Prin anul 1005, Sf. Simeon își dă demisia din funcția de egumen, stabilindu-se undeva lângă mănăstire, în liniște. Acolo creează operele sale teologice, din care unele fragmente apar în Filocalia.

Tema primară a scrierilor sale este lucrarea ascunsă a perfecțiunii duhovnicești și lupta cu patimile și gândurile rele. El a scris și instrucțiuni pentru călugări: „Capitole teologice și practice”, „Tratat despre cele trei metode de rugăciune” și un „Tratat despre credință”. Sf. Simeon, un adevărat poet creștin, a scris „Imnuri despre iubirea divină”, care conțin în jur de 70 de poezii pline de meditații religioase profunde.

Învățăturile Sf. Simeon despre tainele rugăciunii minții și despre lupta duhovnicească i-au adus numele de „Noul Teolog”. Aceste învățături nu au fost creația Sf. Simeon, ci ele fuseseră uitate în timp. Unele dintre ele păreau de neacceptat pentru contemporanii săi, ceea ce a dus la conflicte cu autoritățile clerului din Constantinopol, iar Sf. Simeon a sfârșit prin a fi exilat din oraș. El a traversat strâmtoarea Bosfor și s-a stabilit la vechea mănăstire a Sf. Macrina.

În anul 1022, la 12 martie, sfântul a adormit în pace întru Domnul. Încă din timpul vieții sale a primit darul facerii de minuni, iar după moartea sa s-au petrecut numeroase minuni, printre care și găsirea miraculoasă a icoanei sale. Viața i-a fost scrisă de discipolul și ucenicul său, Sf. Nicetas (Nichita) Stethatos.

De numele Sf. Cuv. Paisie de la Neamț se leagă o traducere monumentală românească a integralei operei simeoniene - prima versiune într-o limbă modernă vorbită - realizată la Măn. Neamț. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6-13 MARTIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză) Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernia iertării
Luni 7.03	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică. Începutul Postului Mare
Martii 8.03	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică.
Miercuri 9.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Joi 10.03	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 11.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței, Acatist
Sâmbătă 12.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți; Cîntarea Sărindarelor
Duminică 13.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sfânta Liturghie